

Arrest

**nr. 222 733 van 17 juni 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling te vorderen van de op 18 maart 2019 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 augustus 2016 biedt de verzoekende partij zich aan om een asielaanvraag in te dienen in België. Na consultatie van de Eurodac-databank op dezelfde dag blijkt dat van de verzoekende partij op 9 augustus 2016 in Oostenrijk vingerafdrukken waren genomen. Op 15 augustus 2016 dient de verzoekende partij haar asielaanvraag in.

1.2 Op 26 september 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening). Op 9 oktober 2016 aanvaarden de Oostenrijkse autoriteiten dit verzoek overeenkomstig het voormelde artikel 18.1.b).

1.3 Op 16 november 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen. Op 22 november 2016, bij arrest nr. 178 161, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingestelde vordering tot schorsing. Op 19 april 2017, bij arrest nr. 185 553, verwerpt de Raad ook het tegen de beslissing van 16 november 2016 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.4 Op 29 november 2016 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Oostenrijk.

1.5 Op 23 oktober 2018 doet de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België. Op 26 oktober 2018 dient zij dit verzoek in.

1.6 Op 18 december 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d) van de Dublin-III-Verordening.

1.7 Op 20 december 2018 aanvaarden de Oostenrijkse autoriteiten dit verzoek overeenkomstig artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening.

1.8 Op 21 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Op 18 maart 2019 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 230 457. De voormelde beslissing van 21 februari 2019 is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : M(...)
voornaam : S(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, meldde zich op 23.10.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 26.10.2018 effectief ingediend. Betrokkene was hierbij in het bezit van een kopie van zijn taskara. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene in verschillende landen om internationale bescherming verzocht. Op 09.08.2016 verzocht betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Op 15.09.2016 verzocht betrokkene internationale bescherming in België.

Op 11.12.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Betrokkene verklaarde hierin dat hij ongeveer 2.5 jaar geleden vertrok vanuit Afghanistan en hij stelde eerst naar Iran te zijn gereisd. Vervolgens reisde hij verder door naar Turkije. Betrokkene verklaarde door te reizen naar Bulgarije. Betrokkene verklaarde vervolgens verder te reizen naar Servië waar hij ongeveer een maand verbleef. Vervolgens reisde hij naar Oostenrijk waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende op 09.08.2016. Betrokkene bevestigde dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij reisde door via Duitsland naar België waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende op 15.09.2016. Betrokkene verbleef volgens verklaringen ongeveer drie maanden in een opvangcentrum in Luik waarna hij gerepatrieerd werd naar Oostenrijk in het kader van Dublin. In Oostenrijk verbleef betrokkene ongeveer 2 jaar in een opvangcentrum te Salzburg waarna hij besliste verder te reizen via Duitsland naar België. Op 22.10.2018 arriveerde betrokkene in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn broer hier woont en hij dus in België wil blijven. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene bezwaar te hebben omdat hij daar vernederd werd en twee jaar heeft verloren. Betrokkene verklaarde dat er niet naar hem geluisterd werd in het opvangcentrum en dat ze zijn verzoek tot internationale bescherming niet aanvaard hebben.

Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Uit onze informatie blijkt dat zijn broer erkend is (7593026).

Op 18.12.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. De Oostenrijkse instanties stemden op 20.12.2018 in met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 met de terugname van betrokkene.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verwijzen we in dit verband naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarin hij stelde dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn broer in België verblijft evenals het feit dat hij twee jaar verloren heeft in Oostenrijk. Bovendien verklaarde hij dat hij vernederd werd in Oostenrijk en dat er niet naar hem geluisterd werd in het opvangcentrum. Vooreerst valt op te merken dat betrokkene niet specifiek aangaf op welke manier betrokkene dan werd vernederd. Bovendien benadrukken we dat zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Oostenrijkse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Oostenrijk. Bovenstaande verklaringen valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen we te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder dat ze zijn verzoek in Oostenrijk niet hebben aanvaard. Bovendien verklaarde betrokkene dat hij vernederd werd in Oostenrijk en dat er niet geluisterd werd naar hem in het opvangcentrum. Volgens hem werden enkel bekeerlingen tot het Christendom aanvaard. Verder benadrukken we ook dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Betrokkene verklaarde reeds een negatieve beslissing te hebben gekregen in Oostenrijk. Echter uit info van Oostenrijk blijkt dat betrokkene nog steeds in procedure is. We benadrukken dat de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband verwijzen we ook naar het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database “ (Anny Knapp, “Asylum Information Database - National Country Report - Austria”, last updated 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, om internationale bescherming verzochten in Oostenrijk en wiens verzoek in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verder stelt de meest recente update van het AIDA-rapport ook dat verzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de procedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied.

We wensen in dit verband ook te verwijzen naar een rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 (“Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria”, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, anders worden behandeld dan personen, die een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indienden (“Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.”, pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming “Dublin-terugkeerders” problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid om internationale bescherming te verzoeken (“In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution”, pagina 26). We wensen desbetreffend de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan (“...that Dublin returnees would run risks of destitution...”) en het rapport ons inzien niet aantoont dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen

voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoon dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verder wensen we ook te benadrukken dat nieuwe verzoeken om internationale bescherming wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk. Zo merken we betreffende de nieuwe procedure aan de Oostenrijkse grens die toestaat om verzoeken om internationale bescherming onmiddellijk te verwerpen door politie-officiers op dat dit betrekking heeft op personen die op onregelmatige wijze op het Oostenrijks grondgebied arriveren vanuit de naburige landen. Van een Dublinterugkeerder die wordt overgebracht op georganiseerde wijze na een uitdrukkelijk individueel akkoord kan dan ook niet aangenomen worden dat zijn verzoek onmiddellijk aan de grens zal verworpen worden daar niet kan aangenomen worden dat hij onregelmatig Oostenrijk binnenkomt. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming, na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Desbetreffend verwijzen we tevens nogmaals naar het AIDA-rapport over Oostenrijk waarin melding wordt gemaakt van verscheidene incidenten betreffende de weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming maar tevens wordt ook duidelijk gesteld dat deze door de Oostenrijkse juridische instanties als arbitrair werden beoordeeld waardoor het onwettig is om personen die de intentie uitten om internationale bescherming te verzoeken de toegang te weigeren. Echter wordt er in dit verband ook gewezen op een amendement dat in werking is gegaan d.d. 01.06.2016 dat een speciale voorziening voorziet in het kader van de openbare orde waardoor de toegang voor verzoekers eventueel geweigerd kan worden wanneer een bepaald quota bereikt is. Echter benadrukken we dat dit quota in 2017 niet bereikt werd. (p. 17-19). Daarnaast blijkt nergens uit het AIDA-rapport over Oostenrijk dat dit quotum zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname of overname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang voor verzoekers.

Met betrekking tot de materiële opvangvoorzieningen in Oostenrijk benadrukken we dat het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport stelt dat het gebrek aan adequate opvangvoorzieningen dat in 2015 in Oostenrijk aanwezig was werd opgelost door de opening van verscheidene noodvoorzieningen en nieuwe vormen van opvang waardoor er nog verscheidene opvangcentra met vrije plaatsen zijn in Oostenrijk. Dit betekent daarbij ook dat de mogelijke belemmeringen voor Dublin-terugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het AIDA-rapport in dit geval niet van toepassing zijn vermits deze slechts plaatsvinden wanneer er na aankomst in Oostenrijk nog geen opvangplaats beschikbaar zou zijn. Indien dit echter toch het geval zou zijn benadrukken we dat het AIDA-rapport tevens ook melding maakt dat personen in dat geval gemachtigd zijn om in de transitzone te verblijven. Uit het recente AIDA-rapport blijkt dus duidelijk dat er niet langer sprake is van een opvangcrisis in Oostenrijk, zoals deze zich voordeed in 2015. (p. 63-73)

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Oostenrijk de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

Verder merken we op dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoon dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Oostenrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en uitte om diezelfde reden ook verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de procedure voor het krijgen van internationale bescherming van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. De door betrokkene aangehaalde redenen van afhankelijkheid vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gezondheidsproblemen te hebben. In dit verband wensen we te benadrukken dat betrokkene desbetreffend, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere documenten heeft aangebracht. Er zijn dan ook in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we ook te benadrukken dat er geen concrete, systematische en structurele aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale

bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Het wordt dan ook niet aangetoond dat betrokkene in Oostenrijk niet de mogelijkheid zal hebben om zijn in België verkrijgende medische behandelingen voort te zetten. Zo maakt het AIDA-rapport over Oostenrijk duidelijk dat verzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Oostenrijk binnen de 24 uur een algemeen medisch onderzoek ondergaan waarbij er mogelijk bijkomende onderzoeken of behandelingen kunnen worden opgestart. Verder voorziet het recht op basiszorg ook in het recht op gezondheidszorg en een ziekteverzekering en zelfs indien de basiszorg voor een verzoeker zou worden ingetrokken blijft het recht op noodzakelijke en essentiële zorgen en behandelingen aanwezig. Daarnaast toont het rapport ook aan dat er in elke federale provincie NGO's actief zijn die kunnen voorzien in gespecialiseerde behandelingen onder meer gericht op psychische problemen. (p. 77-78). Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de medische zorg in Oostenrijk van vergelijkbaar niveau moet worden geacht dan deze in België.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten. (...)"

1.9 Op 6 juni 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De tegen deze beslissing bij de Raad ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen op 17 juni 2019, bij arrest nr. 222 731.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt verder dat, indien de

uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.1.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet moet de verzoekende partij enerzijds het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent word, en moet anderzijds de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij inderdaad het voorwerp uit van een verwijderingsbeslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat zit in de bijlage 26^{quater} van 21 februari 2019. De tenuitvoerlegging van deze verwijderingsbeslissing is thans imminent geworden, aangezien ten aanzien van de verzoekende partij op 6 juni 2019 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd genomen en betekend. Deze beslissing beveelt dan ook de vasthouding van de verzoekende partij in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De thans voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend op 11 juni 2019 en bijgevolg binnen een termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de vordering tot schorsing waarvan de behandeling wordt gevraagd – vordering ingediend op 18 maart 2019 – reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 230 457, en heeft de Raad zich erover nog niet uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partij imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van deze vordering ook niet.

Bijgevolg wordt de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld met de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1 De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bij hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet).

3.2 Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2 De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.1 Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het thans relevante verzoekschrift van 18 maart 2019 in het geheel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert. Haar uiteenzetting met betrekking tot de vordering tot schorsing luidt immers slechts als volgt:

“De Dublin III-verordening, welke rechtstreekse werking heeft, bepaalt in artikel 27 het volgende: (...)

Verzoeker heeft volgens de Europese regelgeving recht op een opschortend beroep tegen de beslissing tot terugkeer.

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing toe te staan van de bestreden beslissingen in afwachting van de behandeling ten gronde van het beroep tot vernietiging.

11.

Nu er een beroep werd ingesteld tegen de beslissing tot terugkeer, dient de beslissing tot terugkeer geschorst worden in overeenstemming met het Europees Recht.”

In de mate dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting wenst voor te houden dat uit artikel 27 van de Dublin-III-Verordening zou voortvloeien dat een overdrachtsbesluit, zoals *in casu* de bestreden bijlage 26quater, van rechtswege geschorst zou zijn of op deze grond zonder meer geschorst zou moeten worden, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit het voormelde artikel 27. Het door de verzoekende partij zelf geciteerde derde lid van artikel 27 bepaalt immers uitdrukkelijk dat de lidstaten

voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit in hun nationale recht bepalen, hetzij dat het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst ervan in de betrokken lidstaat te blijven, hetzij dat de overdracht automatisch (voor een redelijke termijn) wordt opgeschort, hetzij dat de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.

In het Belgische nationale recht is wel degelijk voorzien dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden bijlage 26^{quater} kan worden gevraagd, en de verzoekende partij heeft van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt door op 18 maart 2019 niet alleen een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in te dienen, maar ook een vordering tot schorsing. Verder heeft de verzoekende partij ook gebruik gemaakt van de mogelijkheid die het Belgische nationale recht biedt om dit schorsingsverzoek versneld te laten behandelen, nadat gebleken is dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit imminent geworden is, door op 11 juni 2019 een verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te dienen.

Het bovenstaande neemt echter niet weg dat de verzoekende partij, wanneer zij gebruik maakt van de mogelijkheid die de Belgische vreemdelingenwet biedt om overeenkomstig zijn artikel 39/82, § 2, eerste lid om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit (de bijlage 26^{quater}) te verzoeken, de voorwaarden ervan moet respecteren die in het nationale recht zijn voorzien.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 32 van het PR RvV luidt als volgt:

“Het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82, § 3, van de wet van 15 december 1980 bevat :

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring;

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

Ter terechtzitting van 13 juni 2019 slaagt de verzoekende partij er niet in aan te duiden waar in het verzoekschrift van 18 maart 2019 de door artikel 32, 2° van het PR RvV vereiste uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, te vinden is, of op welke manier zulke uiteenzetting uit de hoger weergegeven uiteenzetting aangaande de vordering tot schorsing kan worden afgeleid. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat het verzoekschrift van 18 maart 2019 waarbij de schorsing van de bestreden bijlage 26^{quater} werd gevorderd, vordering die door het verzoekschrift van 11 juni 2019 tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd geactiveerd, geen uiteenzetting in de zin van het voormelde artikel 32, 2° bevat.

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 13 juni 2019 verwijst naar de uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel die zij heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift van 11 juni 2019 tot het bevelen van voorlopige maatregelen, stelt de Raad vast dat zij in dit verzoekschrift inderdaad en voor het eerst een uiteenzetting aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel opneemt. Op deze manier breidt zij aldus de op 18 maart 2019 ingediende vordering tot schorsing op substantiële wijze uit, aangezien zij nu voor het eerst een betoog voert aangaande één van de cumulatieve voorwaarden van de vordering tot schorsing, met name het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze handelwijze van de verzoekende partij lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoekende partij, gebruik makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Dit wordt door het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet echter uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch*

opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de Raad in het kader van de thans voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen slechts de bevoegdheid heeft om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen, moet hij zich beperken tot de gegevens die zijn opgenomen in het initiële verzoekschrift van 18 maart 2019 waarmee deze hangende vordering tot schorsing werd ingeleid. Met de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het verzoekschrift van 11 juni 2019 kan bijgevolg geen rekening worden gehouden.

De Raad stelt vervolgens echter vast dat het PR RVV in zijn artikel 32 niet voorziet dat de opgenomen vormvereisten zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid of niet-ontvankelijkheid. Ook in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet is zulke sanctie in dit kader overigens niet voorzien. Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 18 maart 2019 heeft nagelaten een uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op te nemen, kan bijgevolg op zich niet leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering of de nietigheid van het verzoekschrift tot schorsing.

3.2.2.2 De voorgaande vaststelling neemt echter niet weg dat, zoals hoger reeds aangegeven, artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet wel degelijk uitdrukkelijk voorziet dat slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling kan worden besloten op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Aangezien het verzoekschrift tot schorsing van 18 maart 2019 zelfs geen summiere uiteenzetting met betrekking tot een evident moeilijk te herstellen nadeel bevat, kan de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel enkel nog zijn vervuld als *in casu* “een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het [EVRM]”. De laatste zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dit immers uitdrukkelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift van 18 maart 2019 op twee artikelen van het EVRM beroept, met name artikel 8 en artikel 3.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM voert zij het volgende aan:

“De verzoeker is aldus van mening dat de tegenpartij rekening dient te houden met het familiaal leven van verzoeker.

Hierbij verwijst verzoeker naar het artikel 8 EVRM : (...)

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van het artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker zijn broer is erkend vluchteling in België.

De motivering hieromtrent is louter standaard, en er wordt geen rekening gehouden met verzoekers concrete situatie.

Dat er hierdoor sprake is van een schending van de motiveringsplicht.”

De Raad wijst erop dat het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

“nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden bijlage 20 is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar broer.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen andere verwanten zoals broers. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen andere verwanten dan leden van het kerngezin kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift slechts aan dat haar broer in België werd erkend als vluchteling en dat zij bij haar broer wenst te verblijven. *Prima facie* blijkt aldus niet dat zij zelfs maar aanvoert, laat staan aantoon, dat sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zoals nochtans vereist door het EHRM. Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen naar de broer van de verzoekende partij en dat uitdrukkelijk wordt erkend dat deze broer een in België erkend vluchteling is. De gemachtigde onderzocht in het kader van de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van de Dublin-III-Verordening (zijnde de artikelen 16.1, 17.1 en 17.2) ook uitdrukkelijk of *in casu* sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende broer, en concludeerde dat dit niet het geval is. De verzoekende partij gaat op deze motivering in het geheel niet in en betwist de vaststelling van de gemachtigde dat geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen beide broers aldus niet op een concrete manier. De verzoekende partij zet ook niet uiteen waarom dit onderzoek van de gemachtigde in het kader van artikel 16.1 van de Dublin-III-Verordening niet zou volstaan in het licht van de vraag of in het kader van artikel 8 van het EVRM sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. In het kader van haar uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM geeft de verzoekende partij wel nog aan dat zij na haar eerste repatriëring naar Oostenrijk twee jaar in een opvangcentrum heeft verbleven, zonder antwoord, dat zij zelfs dacht dat zij een negatieve beslissing had ontvangen, maar uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij nog steeds een lopende asielprocedure heeft, en dat we ondertussen bijna drie jaar verder zijn en het haar dan ook niet kan worden verweten dat zij omwille van die redenen niet wenst terug te keren naar Oostenrijk. Vervolgens stelt zij dat zij moegestreden is en mede daarom haar verzoek om internationale bescherming in België wenst in te

dienen, gelet op het feit dat haar broer hier aanwezig is en hier verblijft als erkend vluchteling. Zij besluit dat zij aldus afhankelijk is van haar broer. Nog los van de vaststelling dat tussen het vertrek van de verzoekende partij naar Oostenrijk (op 29 november 2016) en het doen van haar verzoek om internationale bescherming in België (op 23 oktober 2018) minder dan twee jaar zit, maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk op welke manier het gegeven dat zij moegestreden zou zijn (hetgeen bovendien een loutere bewering betreft), maakt dat zij van haar broer afhankelijk zou zijn. Ook met dit betoog kan zij aldus *prima facie* geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat zij met haar broer een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit gezinsleven. Aangezien de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken, kan zij ook de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken.

Bijgevolg wordt *prima facie* geen ernstig middel gesteund op artikel 8 van het EVRM aangevoerd, zodat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op deze grond niet van rechtswege vervuld kan zijn.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 18 maart 2019 het volgende aan:

“Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt verder: (...)

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: (...)

Verder wenst verzoekende partij hierbij op te merken dat hij al eens teruggestuurd werd naar Oostenrijk. Verzoeker vroeg internationale bescherming in Oostenrijk op 09/08/2016. Hij deed dit ook in België op 15/09/2016.

Verzoeker werd in het kader van de Dublin procedure reeds gerepatriëerd naar Oostenrijk. Hij verbleef er twee jaar in een opvangcentrum, zonder antwoord.

Verzoeker dacht zelfs dat hij een negatieve beslissing had ontvangen.

Uit de info van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat verzoeker nog steeds een lopende asielprocedure heeft.

Ondertussen zijn we bijna drie jaar verder. Het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat omwille van deze redenen, hij niet wenst terug te keren naar Oostenrijk.

Verzoeker is moegestreden. Mede daarom wenst hij zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, gelet op het feit dat zijn broer hier aanwezig is en hier verblijft als erkend vluchteling.

Verzoeker is aldus afhankelijk van zijn broer.

De onzekerheid die hiermee gepaard ging, is een onmenselijke en vernederende behandeling zoals vervat in boven geciteerde wetsartikelen.

Verzoeker opnieuw in de onzekerheid duwen, zal een schending opleveren van het artikel 3 EVRM.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In casu blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op het feit dat zij moegestreden zou zijn en op het feit dat zij door een terugkeer naar Oostenrijk opnieuw in de onzekerheid zou worden geduwd. In de eerste plaats kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij met betrekking tot deze uiteenzetting hoger reeds heeft vastgesteld in het kader van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens benadrukt de Raad dat de verzoekende partij zowel het feit dat zij moegestreden zou zijn als het feit dat zij bij een terugkeer naar Oostenrijk opnieuw in de onzekerheid zou worden geduwd, in het geheel niet onderbouwt met enig begin van bewijs. De verzoekende partij zet ook geenszins uiteen op welke manier het gegeven dat zij moegestreden is en dat zij opnieuw in de onzekerheid zal worden geduwd, zelfs als aangenomen kan worden dat dit het geval is, een zwaarwegende grond zou uitmaken die aldus dermate ernstig is dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Bijkomend stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aan toont dat, wanneer zij in uitvoering van de thans bestreden beslissing nogmaals aan Oostenrijk zou worden overgedragen, de Oostenrijkse autoriteiten lange tijd zouden wachten alvorens een beslissing te nemen en dat zij niet de nodige opvang en ondersteuning zou krijgen.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maken. Bijgevolg wordt *prima facie* geen ernstig middel gesteund op artikel 3 van het EVRM aangevoerd, zodat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook op deze grond niet van rechtswege vervuld kan zijn.

Gelet op al het bovenstaande moet worden vastgesteld dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is voldaan.

3.3 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

I. VAN DEN BOSSCHE